

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně: **L. Y.**,
státní příslušnost Čínská lidová republika,
advokátkou sídlem 289 22 Lysá n. Labem, Masarykova 1250/50

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.2.2018 č. j. OAM-215/ZA-ZA11-ZA16-2016, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).
2. Proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně v zákonné lhůtě žalobu, v níž namítala, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Má odůvodněný strach z pronásledování, a to z důvodu jejího náboženského vyznání. Je členkou neregistrované (tzv. domácí) křesťanské církve. Odůvodněný strach z pronásledování je zřejmý z toho, že opakovaně byla vystavována tlaku vyhradit se proti víře své matky a zapřít či vzdát se vlastní víry. Když takto neučinila, byla jí odepřena půjčka, byla vyloučena ze školy a v místě jejího pobytu se po ní začala ptát policie. Přitom měla již blízkou zkušenost s pronásledováním věřících. Její matka byla již dříve zatčena a odvedena k nuceným pracím. Rovněž tak došlo k zatčením jí blízkých souvěrců, dokonce i těch, u kterých sama v dané době pobývala. Byla hledána policií a z obecně známých postupů čínské policie má za to, že tímto docházelo k ohrožení jak její osoby, tak osob jí blízkých, zejména souvěrců. O hrozbě pronásledování svědčí skutečnost, že v Číně jsou nadále v provozu převýchovné pracovní tábory, které zadržují členy náboženských a duchovních skupin. Sama prožila sledování své osoby ze strany policejních orgánů. Rovněž si byla vědoma systematického zadržování a persekuce ostatních křesťanů. Újmu jí hrozící lze vzhledem k její intenzitě podřadit pod pojem pronásledování ve smyslu kvalifikační směrnice a zákona o azylu. Neměla možnost využít vnitřního přesídlení, resp. takového přesídlení by bylo naprosto neúčelné. Z informací dostupných o zemi původu vyplývá, že k pronásledování křesťanů dochází na celém území Číny. Vnitřní přesídlení by tak z hlediska ochrany před pronásledováním nebylo efektivním řešením. Žalobkyně odkázala na zprávu organizace China Aid, z jejíž statistik vyplývá, že pronásledování křesťanů probíhá masově ve všech částech země. Skutečnost, že vnitřní přesídlení v rámci Číny není možné, je známo žalovanému i z úřední činnosti, kdy v rámci žalobkyní označených řízení vedených žalovaným byl čínským křesťanům ve skutkově i časově obdobných věcech azyl udělen. Strach z újmy ze strany čínského státu je odůvodněný, a to jak s ohledem na vlastní zkušenosti z bezprostředního okolí, tak s ohledem na dostupné informace o úrovni dodržování lidských práv a náboženských svobod v Číně. Tato hrozící újma pak dosahuje intenzity pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu. Žalobkyně dále uvedla, že v posuzované věci je splněna podmínka selhání ochrany v zemi původu, což prokazují kromě její výpovědi i mnohé zprávy o stavu dodržování lidských práv a svobod v Číně. Tato podmínka je splněna již z toho důvodu, že samotný stát, odkud žalobkyně pochází, je původcem pronásledování křesťanů na jeho území, což je žalovanému známo z úřední činnosti. Žalobkyně uvedla, že v označených řízeních žalovaný vzal za prokázané, že vnitřní přesídlení čínských křesťanů v rámci Číny není možné. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu v jejím případě jsou zjevné důvody, že v případě vrácení do Čínské republiky, jí hrozí nebezpečí vážné újmy, tedy mučení a nelidské či ponižující zacházení či trestání. Je zde dána také hrozba jejího usmrcení, byť zřejmě ne ve formě uložení trestu smrti, nýbrž faktického usmrcení bez předchozího formálního procesu. Žalobkyně poznamenala, že ve spise je

doložena zpráva Ministerstva zahraničí ČR, která vychází ze zprávy Velvyslanectví ČR v Pekingu. Tuto zprávu z června 2015 však žalovaný odmítl využít pro její zastaralost. Žalobkyně v žalobě citovala z této zprávy a namítala, že na základě ní je nutno udělit jí doplňkovou ochranu, obzvlášť když je tato zpráva ve shodě jak s důkazy provedenými, tak s důkazy, které žalovaný neprovedl. Žalovaný se současně nevypořádal s otázkou, zda jsou podobné obavy zmíněné v uvedené zprávě liché. Vzhledem k tomu, že žalovaný sám připouští problematický standard ochrany lidských práv v Číně, domnívá se, že bylo na žalovaném, aby prokázal, že by jí po návratu do země původu skutečné nebezpečí ze strany čínských orgánů a nebezpečí nelidského ponižujícího jednání nehrozilo. Žalobkyně poznamenala, že o obavě z návratu a o možnosti zmizení osob na území Čínské lidové republiky hovoří také celé spektrum jí doložených důkazů, jejichž překlad si žalovaný pro údajnou hospodárnost řízení nezajistil. Pro udělení doplňkové ochrany není nutné konstatovat faktické porušování zákazu mučení, nelidského a ponižujícího zacházení či trestání. Doplňková ochrana se udělí již v situaci, kdy jsou podstatné důvody domnívat, že porušení tohoto zákazu v případě vydání hrozí.

3. Žalobkyně dále namítala, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, a to v první řadě z důvodu nesrozumitelnosti, poukazovala na údajné závažné textové a formulační nedostatky, na to, že skutkové závěry jsou formulovány natolik obecně, že jsou zcela neurčité, nekonkrétní, vzájemně si odporují a protirečí. Tvrdila, že z napadeného rozhodnutí vůbec nelze rozeznat, které důkazy vedly ke konkrétním skutkovým zjištěním a z jakých důvodů. Vytkla textové a formulační nedostatky a označila příslušné pasáže napadeného rozhodnutí, které jsou dle jejího názoru identické. Citovala z žalobou napadeného rozhodnutí formulace užitá žalovaným pro odůvodnění neprovedení důkazů. Dle jejího názoru je zjevné, že napadené rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelné, nečitelné, nesrozumitelné. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel mimo jiné z jí doložených materiálů, aniž by tento svůj závěr jakkoli specifikoval. Není zřejmé, o kterých materiálech žalovaný hovoří. Žalovanému rovněž vytkla, že nezajistil překlad veškerých jí doložených materiálů a neakceptovala odůvodnění žalovaného, proč tak neučinil. Poukazovala také na to, že žalovaný na jedné straně neprovedl překlad listin, avšak na straně druhé tvrdí, že jejich obsah je zcela totožný s materiály, které sám opatřil. Mylná je argumentace žalovaného, že nikdy nebyla vystavena pronásledování a porušení základních lidských práv ze strany čínských orgánů a že neuvedla ani žádné konkrétní a relevantní skutečnosti, které by svědčily o tom, že by se na této situaci v případě návratu do Číny mělo něco změnit. Uvedla, že byla místní policií již před odletem hledána a místa jejího pobytu byla prohledávána policií. Spoluvěrci v jejím okolí byli zatčeni. Její obava ze zatčení a případného věznění a mučení je tak zcela legitimní a plynoucí z blízké osobní zkušenosti. Tato skutečnost ve spojení s medializací kauzy čínských křesťanů v ČR a jejím případným návratem po neudělení mezinárodní ochrany by pak jistě byla více než dostačujícím podkladem pro její identifikaci ze strany čínské vlády.
4. Dle žalobkyně je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné rovněž ohledně prokázaného stavu a míry pronásledování křesťanů v Číně. Z napadeného rozhodnutí nelze zjistit skutkové závěry, které správní orgán učinil o Číně. Žalovaný v odůvodnění pouze uvádí, co nepopírá a nezpochybňuje, avšak nečiní žádné pozitivní

skutkové zjištění. Čína prezentovaná žalovaným na stranách 20 – 23 napadeného rozhodnutí je zemí, ve které dochází k zásadnímu porušování lidských práv a neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu v případě návratu do vlasti mohou hrozit závažné důsledky. Skutkové závěry žalovaného o zemi původu jsou zcela nekonzistentní.

5. Žalobkyně žalovanému rovněž vytkla, že neprovedl jí navržené důkazy. Využil pouze omezené množství materiálu o zemi původu, přičemž ani ty nevyhodnocují zemi původu jako bezpečnou. Přesto jí mezinárodní ochranu nepřiznal. Žalobkyně zdůraznila, že k důkazu navrhla Zprávu Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17.6.2015. Tento materiál hovoří o zatýkání i mizení osob navrátilých se po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu na území Číny. Žalovaný ovšem tento důkaz odmítl se zdůvodněním, že je neaktuální. Přitom sám v napadeném rozhodnutí využívá zpráv pro rok 2015. Sám si ovšem sdělení Ministerstva zahraničních věcí si ovšem nevyžádal. Ve světle této zprávy, kterou žalovaný zcela ignoroval, byť byla součástí správního spisu, se jeví jako obzvlášť absurdní závěr žalovaného, že se žalobkyně nemá při návratu do Číny čeho obávat, neboť jí tam nehrozí jakékoli nebezpečí. O obavách z návratu a k možnosti zmizení osob na území Čínské lidové republiky hovoří celé spektrum jí doložených důkazů. Žalobkyně žalovanému rovněž vytkla, jakým způsobem se vypořádal s její námitkou ohledně nepoužitelnosti Zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie z roku 2016. Zdůraznila, že její výhrady směřovaly k tomu, že zpráva je postavena na britském soudním rozhodnutí, které je již překonáno vlastní soudní praxí. S námitkami se žalovaný vypořádal zcela nepřesvědčivě, resp. nevypořádal se s nimi vůbec.
6. Žalobkyně rovněž namítala, že žalovaný v napadeném rozhodnutí v rozporu s provedeným dokazováním učinil závěr, že její obava z návratu do země původu je iracionální. Poukázala na to, že tuto obavu zdůvodňovala mimo jiné medializací pobytu čínských křesťanů na území České republiky. Žalovaný bez jakýchkoli důkazů či podkladů konstruuje spekulace, z nichž má plynout, že žalobkyně sama medializaci iniciovala, aby pro sebe v řízení dosáhla lepších výsledků. To považuje za zcela neodůvodněné obviňování ze strany správního orgánu. V daných souvislostech žalobkyně poukázala na to skutečnost, že po uveřejnění mediální zprávy o čínských křesťanech žádajících o azyl, se v Kostelci n. Orlicí, kam byla společně s dalšími uchazeči o azyl umístěna, objevil muž, který se po azylantech a návštěvnících bohoslužby vyptával. Vyslovila domněnku, že ona i jiní přítomní žadatelé o azyl mají za to, že se jedná o osobu, která má o nich zjistit osobní informace pro účel jejich identifikace. Je rovněž naprosto nesmyslné se domnívat, že by se při případném návratu do Číny tamní orgány nezaměřily na rozpor mezi krátkodobým turistickým vízem, které jí bylo uděleno a na skutečnost, že více než 2 roky pobývala v České republice.
7. Žalobkyně rovněž namítala, že správní orgán nesprávně vyhodnocuje její důvěryhodnost na základě proběhnuvších pohovorů. Poznamenala, že mnohdy neporozuměla otázce natolik jasně, aby byla schopna okamžitě odpovědět. Některá nedorozumění pak způsobila dojem nekonzistentnosti výpovědi.

8. Žalobkyně zdůraznila, že na území České republiky nepracuje a ani nikdy nepracovala. Za spekulativní považuje závěr žalovaného, že je ekonomickou migrantkou. Stejně tak ničím nepodložený je závěr o tvrzené organizované skupině.
9. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že mezi podklady zařadil dostatečné spektrum aktuálních informací z různých zdrojů, aby mohl své závěry opřít o spolehlivě zjištěný stav věci. V rozhodnutí uvedl, které doložené či navrhované materiály pro rozhodnutí nezařadil, včetně důvodů, jež jej k takovému kroku vedly. Vyslovil přesvědčení, že žalobkyni svým postupem na jejích právech nezkrátil a jednal v souladu s judikaturou. Opakované konstatování o nezpochybňování obecně problematické situace křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně, zdůrazňující nicméně nezbytnost shledat individuální pronásledování ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu, je logickou reakcí správního orgánu v situaci opakovaných četných doložení nejrozličnějších materiálů žalobkyní a její zástupkyní. Žalobkyně při dokládání dokumentů uvedla, že v doložených materiálech není zmiňována a že neobsahují cokoli, co by mělo souvislost přímo s ní. I z dalších sdělení k doložením do spisu žalobkyní vyplývá, že je jimi dokládána zejména situace křesťanů v zemi původu. Shledal-li správní orgán takové materiály jako nadbytečné a z důvodu hospodárnosti a efektivity správního řízení nepřistoupil k jejich překladu, nelze jeho postup označit jako nezákonný. K námitce žalobkyně, že v napadeném rozhodnutí některou pasáž citoval dvakrát, uvedl, že v jednom případě je konkrétní pasáž součástí zdůvodnění neudělení azylu a podruhé v rámci zdůvodnění neudělení doplňkové ochrany. Tato skutečnost nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí.
10. K okolnostem ohledně medializace celé věci žalovaný konstatoval, že nebyl iniciátorem medializace, naopak samotní jednotliví vyznavači církví, kteří v České republice žádají o mezinárodní ochranu, dobrovolně vystoupili v médiích a prezentovali vedení správního řízení v dané věci (např. v rámci internetové televize DVTv).
11. Za liché považuje žalovaný námitky ve vztahu k argumentaci týkající se zařazení Zprávy vydané Ministerstvem vnitra Velké Británie v březnu 2016 – Čína: Křesťané. V odůvodnění poukázal na to, že jde o jeden z řady dalších k věci shromážděných podkladů, v jejichž celkovém kontextu byl žalobkyní předestřený azylový příběh posuzován. Správní rozhodnutí žalovaného není založeno na jí zmiňovaném precedentu. Uvedenou zprávu žalovaný považuje za jeden z objektivních, odborně ceněných a nezávislých zdrojů pro získání informací o situaci v Číně. Žalovaný dále uvedl, že důvodem pro nezařazení zprávy Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17.6.2015 je nejen její zastaralost, ale rovněž konstatování, že jde o jediný zdroj ze všech v závěru použitých informací o situaci v Číně, který činí obecné závěry bez dalších konkrétních specifikací a správní orgán nemůže pouze na něm založit své rozhodnutí.
12. Za okolností odjezdu ze země popsaných samotnou žalobkyní se jeví logickou jeho úvaha, že mohla svou situaci řešit cestou vnitřního přesídlení v rámci historicky, sociálně i jazykově pro ni blízkého prostředí Číny, kde by navíc byla vlastním rodinným příslušníkům nepochybně blíže, než v Evropě. Žalovaný zdůraznil, že nemohl pominout ani fakt, že žalobkyně přistoupila k objasňování předložené

nepravdivých informací zastupitelskému úřadu ČR a rovněž cizinecké policii na mezinárodním letišti Václava Havla v Praze až po konfrontování s kopií její žádosti o udělení víza, obsahující informace rozdílné od těch, které poskytla v řízení o mezinárodní ochraně. Žalovaný poznamenal, že žádost žalobkyně o udělení schengenského víza je součástí správního spisu. Zdůraznil, že žalobkyně byla v rámci správního řízení ve věci žádosti o mezinárodní ochranu opakovaně poučena o povinnosti uvádět pravdivé a úplné informace, nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V odůvodnění popsal konkrétní skutečnosti a souvislosti nesvědčící o tom, že motivem odjezdu žalobkyně z vlasti byly jí tvrzené důvody. Žalovaný přitom odkázal na příslušnou pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí. Po zvážení všech ve věci podstatných skutečností konstatoval, že žalobkyně pouze využila znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přičemž dle názoru žalovaného prezentované potíže značně nadhodnotila. Státní orgány v Číně měly dostatek času i prostředků k zadržení žalobkyně, pokud by o ni skutečně měly zájem. V rozhodnutí poukázal na souvislosti, na jejichž základě shledal tvrzení o zájmu čínských orgánů o její osobu jako nepřesvědčivé. Žalovaný zdůraznil, že pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodu náboženského vyznání nebo budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, neshledal ji důvodnou. Zdůraznil, že žalobkyně nebyla policií konfrontována, pouze se doslechla o tom, že se na ni vyptávali. Osobně se s nimi však nesetkala. Se státními orgány žádné problémy neměla. Problémy, kterým čelila, nedosahovaly intenzity pronásledování a nelze je označit za závažné porušení lidských práv. Žalobkyně nebyla vystavena jednání ani souběhu různých opatření svou povahou či opakováním dostatečně závažným, aby představoval vážné porušení základních lidských práv. Takové porušení z náboženských důvodů neshledal ani ve vztahu k minulosti, ani ve vztahu k možným obavám z jednání budoucího.

13. Skutečnosti představující okolnosti hodné zvláštního zřetele v případě žalobkyně shledány nebyly. Své rozhodnutí řádně odůvodnil i ve vztahu k ust. § 14 zákona o azylu.
14. Co se týče posouzení důvodnosti žádosti z hlediska ust. § 14a zákona o azylu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně sp. zn. 5 Azs 80/2007, z něhož citoval.
15. Za irelevantní považuje žalovaný navrhované důkazy odkazující na jiná řízení a rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu podaných jinými osobami. Zdůraznil, že každá žádost o mezinárodní ochranu je správním orgánem vždy posuzována striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností. Stejně tak tomu bylo i v případě žalobkyně. Lichá je námitka žalobkyně, že jí nebylo umožněno seznámit se s rozhodnutím v jejím rodném jazyce. Z protokolu o předání rozhodnutí ze dne 6.3.2018 plyne, že žalobkyně byla v uvedený den seznámena s obsahem rozhodnutí, a to v jazyce čínském za přítomnosti tlumočníka. Svým podpisem stvrdila, že rozhodnutí porozuměla.
16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, v mezích žalobních bodů, přičemž

vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání.

17. Předně krajský soud konstatuje, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nebo nesrozumitelnost, ani netrpí jinou vadou (§ 76 s.ř.s.). V odůvodnění jsou uvedeny veškeré důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a aplikaci právních předpisů. Soud zastává názor, že žalovaný shromáždil dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí z věrohodných zdrojů, skutkový stav byl zjištěn řádně. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný rovněž vysvětlil, proč mezi podklady rozhodnutí nezařadil materiály předložené žalobkyní a nepřistoupil k překladu těchto materiálů. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že za situace, kdy nezpochybňoval obecnou problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně, včetně žalobkyní označené církve, a žalobkyně na dotaz správního orgánu uvedla, že jí předložené články se přímo o její osobě nezmiňují, ani není zobrazena na žádné z fotografií, které jsou součástí článků, a že dokumenty dokazují absenci náboženské svobody v její vlasti, pak za situace, kdy si žalovaný opatřil dostatek podkladů z různých objektivních zdrojů, nemohly tyto materiály vznést nová další zjištění a přispět ke spolehlivě zjištěnému stavu věci. Shodně s žalovaným také soud zastává názor, že nebylo žádného důvodu k tomu, aby z podkladů pro vydání rozhodnutí byla vyloučena Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: Křesťané z března 2016. Především tato zpráva pochází z objektivního a odborně respektovaného zdroje. Je třeba také zdůraznit, že se jednalo o jeden z podkladů pro rozhodnutí, z něhož žalovaný činil zjištění o situaci příslušníků náboženských menšin v Číně. Žalovaný rovněž odůvodnil, proč nezařadil Zprávu Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17.6.2015 mezi podklady pro rozhodnutí, vysvětlil že tak učinil pro její zastaralost a také proto, že šlo o zdroj, který o situaci v Číně činí obecné závěry bez dalších konkrétních specifikací. Protože stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností a každá žádost o mezinárodní ochranu musí být posuzována striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností, neprovedl soud žalobkyní navrhované důkazy označenými rozhodnutími žalovaného, jimiž dle tvrzení žalobkyně mělo být vyhověno žádostem čínských křesťanů o azyl.
18. Ze správního spisu plyne, že žalovaný při svém rozhodování vycházel zejména z žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a z její výpovědi, jí doložených materiálů, dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Číně, a to zejména se zaměřením na svobodu náboženství, konkrétně se jednalo o Zprávu Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: Křesťané, z března 2016, Zprávu Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015, Výroční zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání v Číně za rok 2015 ze dne 10.8.2016, Výroční zprávu China Aid Association 2015, pronásledování křesťanů a církvi v Číně čínskou vládou, z března 2016, Výroční zprávu Amnesty International 2015/2016, Čína, ze dne 24.2.2016, Zprávu Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína ze dne 27.1.2016, Výroční zprávu Human Rights Watch 2017, Čína ze dne 12.1.2017. Co se týká zjištění z těchto podkladů, soud v podrobnostech odkazuje na velmi detailní zjištění z těchto podkladů v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, neboť

tam uvedená zjištění korespondují s obsahem správního spisu. Správní orgán vycházel z toho, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzenými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy žalobkyně ze zadržení, uvěznění a ohrožení jejího života z důvodu skutečnosti, že je příslušnicí náboženské menšiny, konkrétně církve Ospravedlnění na základě víry – Y.x. C. Y.

19. Krajský soud v obecné rovině uvádí, že azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Azyl jako právní institut není univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, jakkoli surovým, hrubým a těžce postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel (viz nálezy Ústavního soudu IV. ÚS 12/04). Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 125/2005-46).
20. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
21. Ve shodě s žalovaným také soud nemůže pominout skutečnost, že žalobkyně přicestovala do České republiky na základě víza získaného za pomoci uvedení řady nepravdivých skutečností a doložení víceméně padělaných, resp. nepravdivých dokumentů na Zastupitelském úřadu ČR v Pekingu. Tak jako žalovaný, i soud si je vědom toho, že osoba skutečně prchající před pronásledováním ve své vlasti může k jejímu opuštění využít padělaných dokladů či dokumentů, pokud by jinak nemohla z důvodu činnosti nebo nečinnosti orgánů země jejího původu odjezdu do zahraničí dosáhnout, ovšem o takovou situaci se v případě žalobkyně nejedná, neboť jediné nepravdivé informace a dokumenty doložila žalobkyně pouze ve vztahu k orgánům České republiky, resp. Zastupitelskému úřadu České republiky, u něhož si žádala o udělení turistického víza, a následně pak na území České republiky vůči cizinecké policii na mezinárodním letišti Václava Havla v Praze, kde mohla okamžitě projevit svůj úmysl žádat o mezinárodní ochranu v České republice, ovšem žalobkyně v souladu se svým turistickým vízem prošla až na území České republiky a o mezinárodní ochranu požádala až později v Příjímáacím středisku Zastávka u Brna, navíc neinformovala správní orgán ani cizineckou policii z vlastního rozhodnutí a bezprostředně po zahájení řízení ve věci mezinárodní ochrany o tom, že uvedla nepravdivé informace pro potřeby udělení turistického víza, a tedy informace i o nepravdivých důvodech pro příjezd do České republiky, ale až poté co byla ze strany správního orgánu konfrontována s kopií žádosti o udělení víza. Ta obsahovala řadu informací rozdílných od těch, které žalobkyně poskytla správnímu orgánu v řízení o

mezinárodní ochraně a ani dokumenty doložené k žádosti o udělení víza nekorespondovaly s jejími výpověďmi v rámci správního řízení, a to jak ohledně jejího zaměstnání v zemi původu, tak tamní finanční situaci, adresu jejího trvalého pobytu, ale také i ve vztahu k rodinné situaci, resp. rodinnému stavu obecně. Shodně jako správní orgán i soud zastává názor, že stěží se lze domnívat, že by žalobkyně uvedené skutečnosti správnímu orgánu sdělila, nebyla-li by na ně výslovně tázána při současném předložení příslušných dokumentů. I soud má za to, že tato okolnost značně snižuje její věrohodnost i ve vztahu k dalším tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příjezdu do České republiky a žádosti o mezinárodní ochranu v České republice.

22. Dle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Dle ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu se původcem pronásledování rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním.
23. Krajský soud především souhlasí se závěrem žalovaného, že nelze zcela vyloučit, že žalobkyně je příslušnicí označené církve a zcela se ztotožňuje s jeho závěrem, že žalobkyně nebyla v zemi původu z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině nikdy vystavena pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu. Žalovaný se v tomto ohledu zabýval individuálním posouzením žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, tedy okolností, zda žalobkyně sama byla během svého života ve vlasti pronásledována ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu ze strany čínských státních orgánů pro svou náboženskou příslušnost, příp. zda může mít v případě návratu do vlasti odůvodněný strach z tohoto pronásledování. Vycházel z jejího tvrzení, že během života ve vlasti měla problémy kvůli víře. Nepodepsala prohlášení, že není věřící, v důsledku čehož pak byla na podzim roku 2014 vyloučena ze školy. V říjnu roku 2014 se po návratu domů dostala kvůli své víře do sporu s otcem a rozhodla se proto odejít z domova. Po návštěvě doma na podzim roku 2015 se od otce dozvěděla, že ji tam hledala na konci září 2015 policie v důsledku toho, že ji udal otec její spolužačky, které předávala v roce 2012 víru. Celkem ji policie měla doma hledat během roku 2015 třikrát. V listopadu 2015 byla na návštěvě u souvěrkyně, kde společně četly bibli. Do bytu přišla policie, byt byl prohledán. Žalobkyně se tehdy schovala a nebyla nalezena. Správní orgán vyšel rovněž ze zjištění, že žalobkyně nikdy nebyla v Číně v osobním kontaktu s policistou, a ani nebyla nikdy zatčena nebo zadržena. Žalobkyně nebyla ve své vlasti během života a není tam ani v současnosti trestně stíhána. Žalovaný si zajistil dostačující přehled o situaci v zemi původu, o něž se mohou opírat skutková zjištění, informace o zemi původu jsou relevantní, důvěryhodné, vyvážené a přiměřeně aktuální a transparentní. Z Informace Human Rights Watch ze dne 12.1.2017 plyne, že vláda v Číně omezuje praktikování náboženství na 5 oficiálně uznaných náboženství a pouze v oficiálně uznaných

náboženských prostorách. Vláda klasifikuje mnoho náboženských skupin, které nejsou pod její kontrolou jako „kulty zla“. Ze Zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína ze dne 27.1.2016 se podává, že svoboda vyznání ze strany formálně ateistické Komunistické strany Číny je přísně omezována. Všechny náboženské skupiny jsou povinny se registrovat u státní správy, která řídí jejich činnost, dohlíží na duchovenstvo a upravuje teologii. Některé skupiny včetně určitých buddhistických a křesťanských sekt jsou zakázány a jejich členové jsou pronásledováni, vězněni a mučeni. Mezi největší z nich patří duchovní hnutí Falun kung, jehož stoupenci byli i v roce 2015 nuceni čelit vazbě v zařízeních mimo zákonný systém za násilné obracení na víru nebo byli odsuzováni k dlouholetým trestům odnětí svobody. Postihováni pak byli i ti, kteří vystoupili na jejich obhajobu. Ze zprávy dále plyne, že ostatní neregistrované skupiny, včetně neoficiálních protestantských a římskokatolických kongregací, působí v legální šedé zóně. Některé jsou schopny se poklidně setkávat za tichého souhlasu místních správních orgánů, zatímco shromáždění jiných „domácích církví“ jsou naopak přepadána nebo vykazována ze svých shromaždišť. Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 ze dne 24.2.2016 hovoří o tom, že svoboda vyznání v Číně byla i nadále systematicky potlačována, vláda pokračovala ve své kampani demolice kostelů a strháváním křesťanských křížů v provincii Če – ťiang. Ve Zprávě o lidských právech a demokracii za rok 2015 vydané Ministerstvem zahraničních věcí Velké Británie ze dne 21.4.2016 se konstatuje, že v Číně docházelo i nadále k omezení aktivit občanské společnosti, omezování bohoslužeb a kulturních projevů menšin. Výroční zpráva China Aid Association za rok 2015 z března 2016 obsahuje informaci o tom, že všechna vládní ministerstva zesílila v roce 2015 potlačování tzv. kultů a domácích církví, nejostřejší z těchto akcí byly zásahy proti křesťanství v provincii Če – ťiang. Domácí církve byly přísně sledovány a donucovány k připojení se k oficiální církvi. Ve Zprávě Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání za rok 2015 ze dne 10.8.2016 se hovoří o tom, že Ústava Číny stanoví, že občané mají svobodu náboženského přesvědčení, ale omezuje ochranu praktikování náboženské víry na „normální náboženské aktivity“ a nedefinuje pojem „normální“. V průběhu uplynulého roku (míněno ve vazbě na posuzované období) se nadále objevovaly zprávy, že státní orgány fyzicky týraly, zadržovaly, zatýkaly, mučily, odsuzovaly k trestu odnětí svobody nebo šikanovaly stoupence zaregistrovaných i nezaregistrovaných náboženských skupin za aktivity související s jejich náboženskou vírou a jejich provozováním jejich náboženských praktik. Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: Křesťané z března 2016 obsahuje informace o tom, že čínské úřady se snaží mít pod kontrolou všechny oblasti náboženského života. Omezování náboženských svobod a činností je rozsáhlé, existují ovšem také značné rozdíly v přísnosti omezení v jednotlivých regionech. Povinnost registrovat se u příslušných státních orgánů mají všechny náboženské skupiny. Protestantské skupiny, které nemají vazby na vlastenecké sdružení a katolíci vyznávající loajalitu k Vatikánu, nemají možnost registrovat se jako právnické osoby. Některé z nich se mohou scházet s tichým souhlasem místních úřadů, ale setkání „jiných domácích církví“ jsou rozháněna nebo jsou jejich členové vyháněni z míst, kde se scházejí.

24. V rozsudku č. j. 2 Azs 71/2006-82 Nejvyšší správní soud ohledně zkoumání odůvodněnosti strachu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu uvedl, že je nutno aplikovat test „přiměřené pravděpodobnosti“. Přiměřená pravděpodobnost

nežádoucího důsledku návratu do země původu je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele, nikoli ojedinělý. K nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako s v celku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným, konec citace. Soud po zhodnocení výpovědí žalobkyně učiněných ve správním řízení a výše citovaných podkladů pro rozhodnutí souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobkyni objektivně nikdo nebránil v její víře, resp. jejím vyznání, nedošlo u ní k žádnému ohrožení či porušení svobody jejího vyznání, ale ani k ohrožení jejího zdraví, života, osobní svobody či jiných jejích základních lidských práv a nebyla tedy v zemi původu pronásledována ve smyslu zákona o azylu. Současně neuvedla žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že se tak stane v případě jejího návratu do vlasti. Žalovaný zcela přiléhavě poznamenal, že žalobkyně opakovaně hovořila o tom, že ji hledali policisté a snažili se ji zatknout nebo zadržet, ale přesto kromě maximální změny bydliště, a to většinou jen v rámci jednoho města, nedělala vlastně žalobkyně žádná jiná speciální opatření, nikdy za dobu svého pobytu ve vlasti nebyla ze strany policie či jiných složek nalezena či dokonce zadržena.

25. Soud rovněž souhlasí se závěrem žalovaného ohledně problému žalobkyně s jejím otcem, který dle jejího vyjádření s její vírou nesouhlasil a donutil ji odejít z domu. Žalovaný zcela správně připomenul, že aby bylo možné shledat azylově relevantní pronásledování, je nutné, aby původcem jednání vůči konkrétnímu žadateli o mezinárodní ochranu byly státní orgány či bezpečnostní složky země jeho původu, nikoli soukromé osoby. Rovněž co do intenzity jednání otce žalobkyně vůči její osobě rozhodně nelze hovořit o závažném porušení jejích základních lidských práv. Žalobkyně již v uvedené době byla osobou dospělou, plně právně způsobilou, schopnou se o sebe postarat. Žalovaný správně posoudil také i otázku možnosti využít vnitřního přesídlení v rámci Číny. I soud je toho názoru, že žalobkyně mohla k řešení své situace s policií využít možnosti přesídlit do jiné oblasti či provincie v rámci Číny, kterýžto názor podporuje zejména skutečnost, že veškeré pátrání policie po žalobkyni se dle jejího tvrzení vztahovalo pouze na území jedné provincie. Nelze se reálně domnívat, že by žalobkyně nemohla přesídlit do jiné oblasti či provincie, aby vyřešila své problémy, než aby zvolila natolik radikální řešení, jakým je bezesporu opuštění vlasti.
26. Správní orgán rovněž zcela přiléhavě podotkl, že žalobkyně cestovala za účelem vyřízení víza pro cestu do České republiky a samotného odletu ze země do Peking, kde se jí podle její výpovědi nic nestalo. Logickou je i úvaha žalovaného, že pokud by se žalobkyně skutečně obávala možného zatčení ze strany čínských státních orgánů, je s podivem, že si k tomu vybrala pekinské mezinárodní letiště, které je nepochybně jedním z nejlépe střeženým a kontrolovaným místem. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobkyní uvedená tvrzení o nemožnosti řešit problémy v rámci její vlasti, vykazují minimálně znaky značného nadhodnocení jí tvrzených potíží za účelem vygradovat svůj azylový příběh s cílem dosáhnout pozitivního rozhodnutí ve věci její žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uzavřel-li žalovaný, že pokud by čínské orgány skutečně a reálně pronásledovaly žalobkyni kvůli její víře či o ni měly sebemenší zájem, když ta tvrdí, že by byla po návratu do vlasti zadržena, pak čínské orgány a bezpečnostní složky měly po dobu jejího života ve vlasti bezesporu dostatek času, prostoru a právních i mimoprávních prostředků, které by pro to mohly účinně využít,

a to nejpozději při vycestování žalobkyně z vlasti, což se ale nikdy nestalo, nelze mu nic vytknout. Souhlasit lze i se závěrem žalovaného, který k problematice dodržování lidských práv a k situaci v oblasti svobody náboženského vyznání v zemi původu žalobkyně uvedl, že s ohledem na informace o zemi původu nepopírá, že Čínu jistě obecně nelze označit za zemi s vyspělou demokracií či vysokým stupněm dodržování lidských práv, nicméně ovšem toto obecné konstatování pro udělení azylu rozhodně nestačí. Vždy je nutno zkoumat, zda uvedená konkrétní osoba splňuje podmínky taxativně vyjmenované v zákoně o azylu. Ve shodě s žalovaným také soud dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla v zemi původu z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině nikdy vystavena pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu, tedy závažnému porušení jejích základních lidských práv ze strany čínských orgánů, a neuvedla ani žádné konkrétní a relevantní skutečnosti, které by svědčily o tom, že se na této její situaci v případě jejího návratu do vlasti cokoliv změní. Soud se zcela ztotožňuje se závěry žalovaného, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.

27. Žalovaný v řízení rovněž zkoumal, zda v případě žalobkyně nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, podle něhož jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, např. lze odkázat na rozhodnutí č. j. 2 Azs 36/2005-48. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu žalobkyně neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud takovému závěru přisvědčuje, přičemž neshledal překročení mezi správního uvážení.
28. Soud přisvědčil žalovanému i ohledně nenaplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu považuje za a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnutí subsidiární ochrany a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
29. Při svém rozhodování žalovaný vycházel jak z informací od žalobkyně, tak z informací získaných v průběhu správního řízení a vypořádal se s nimi při posuzování otázky, zda žalobkyni hrozí pro případ návratu do vlasti skutečné nebezpečí vážné

újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu či ve smyslu článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dle názoru soudu žalovaný si opatřil informace o zemi původu z věrohodných zdrojů, žalovaný rozhodl na základě tvrzení žalobkyně, která vyhodnotil v kontextu informací získaných z různých zdrojů o situaci v zemi původu žalobkyně a dle názoru soudu přesvědčivě a v dostatečném rozsahu odůvodnil své rozhodnutí. Soud předně souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobkyně neuvedla, a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobkyni hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Závěr žalovaného, že doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jediné v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat, je správný. Soud souhlasí s hodnocením žalovaného, že žalobkyně ač byla dle svého sdělení příslušnicí označené církve, nebyla ze strany státních orgánů a bezpečnostních složek kontaktována, natož zadržena či opakovaně zadržována či vězněna, a ani v současnosti v zemi původu není trestně stíhána a nestala se ani terčem jakéhokoli jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek vůči své osobě. Žalovaný správně poukázal na to, že žalobkyně přestože tvrdila, že byla policií hledána, že se ji snažili zatknout nebo zadržet, pak kromě maximální změny adresy bydliště, a to jen v rámci jednoho města, žalobkyně nedělala vlastně žádná jiná speciální opatření, nikdy za dobu svého pobytu ve vlasti nebyla ze strany policie či jiných složek nalezena či dokonce zadržena. Poukazovala-li na zadržování členů křesťanských církví v Číně, či zmínila jednotlivé incidenty a zadržení jiných jejích souvěrců, o nichž se dovídala nebo dočítala z nejrůznějších zdrojů, souhlasí soud s poukazem žalovaného na to, že ona sama se terčem jakéhokoli podobného jednání ze strany čínských orgánů nikdy nestala. V daných souvislostech soud sdílí rovněž závěr žalovaného, že žalobkyně mohla k řešení své tvrzené situace s policií využít možnosti přesídlit do jiné oblasti či provincie v rámci Číny, a to za situace, kdy veškeré pátrání policie po ní se dle jejího tvrzení vztahovalo pouze na území jedné provincie. Pominout nelze ani tu skutečnost, již výše zmíněnou, že žalobkyně cestovala za účelem vyřízení víza pro cestu do České republiky a samotného odletu ze země do Pekingu, kde se jí nic nestalo. Rovněž soud zastává názor žalovaného, že pokud by čínské orgány skutečně a reálně pronásledovaly žalobkyni kvůli její víře, či o ni měly sebemenší zájem, když tvrdí, že by byla po návratu do vlasti zadržena, že čínské orgány a bezpečnostní složky měly po dobu jejího života v zemi původu bezesporu dostatek času, prostoru a prostředků, které by pro to mohly účinně využít. Nadto žalobkyni bez jakýchkoli problémů či překážek byl vydán cestovní pas pro potřeby jejího vycestování s biometrickými údaji včetně otisku prstů a fotografie. I to dle názoru soudu svědčí o naprostém nezájmu čínských státních orgánů o její osobu. Soud přisvědčil žalovanému, že právě v souvislosti s vydáním cestovního dokladu mohly čínské orgány či bezpečnostní složky žalobkyni, pokud o ni dle jejího tvrzení dlouhodobě usilovaly a pronásledovaly, nejen zadržet, ale znemožnit jí opustit vlast, a to pouhým nevydáním cestovního dokladu, což se ovšem nestalo a ani při samotném vycestování žalobkyně neměla žádné problémy a nikdo jí ve vycestování z vlasti nebránil. Ve shodě s žalovaným také soud považuje za nepodloženou a čistě hypotetickou spekulaci a domněnku ohledně tvrzených obav ze zatčení čínskými státními orgány, s argumentací, že se do země nevrátila ve stanovené lhůtě, a že by se

čínské státní orgány mohly navíc dozvědět, proč ze země vycestovala, tedy že je věřící. Žalobkyně kromě tohoto obecného tvrzení neuvedla a nepředložila žádné relevantní skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit reálnost takového nebezpečí, či že může s významnou pravděpodobností nastat. Ze shromážděných informací nelze dovodit, že by žalobkyně po svém návratu do vlasti byla zadržena a postižena za podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice z náboženských důvodů. K obavám žalobkyně v souvislosti s medializací případu soud shodně s žalovaným zdůrazňuje, že nebylo prokázáno, ostatně nebylo ani tvrzeno, že by měl žalovaný s touto záležitostí cokoli společného. Žalovaný zcela přiléhavě poukázal na to, že to byli naopak zástupci žadatelů o azyl z Číny, resp. žadatelé osobně, kteří komunikovali s médii o svém případě, jak plyne z veřejně dostupných zdrojů. Žalovaný nepochybil, pokud po zhodnocení výpovědi žalobkyně o okolnostech jejího pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jejích hlavních motivů k odchodu z vlasti a v rozhodnutí citovaných aktuálních informačních zdrojů, nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 zákona o azylu.

30. Z výše uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27.09.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

